

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. března 2017 **odvolání obžalovaného T.S.**, nar. XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, s adresou pro účely doručování XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 23. 11. 2016, č. j. 17T 54/2016-328, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný T.S. uznán vinným z přečinů krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 3, porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) , vše trestního zákoníku, jichž se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že dne 31.1.2016, v době od 11.30 hodin do 14.45 hodin, na ulici XXXXX, v XXXXX, vnikl po otevření uzamčené vstupní branky, za pomoci klíče, zasunutého do zámku z vnitřní strany a neuzamčených vstupních dveří, bez vědomí a souhlasu majitelky, poškozené, M.D., nar. XXXXX, do jejího rodinného domu č.p. XXXXX, kde z věšáku v přízemí odcizil klíče od osobního motorového vozidla Kia Sportage, r.z. XXXXX, majitele společnosti XXXXX, IČ XXXXX, zaparkovaného před jejím domem, poté telefonicky kontaktoval spoluobžalovaného V.P. a pod příslibem smazání jeho dluhu ve výši 4.000,- Kč po něm požadoval pomoc při převozu vozidla Kia Sportage, r.z. XXXXX z Bystřice pod Hostýnem do Přerova, ten na místo přijel osobním motorovým vozidlem VW Polo, červené barvy, r.z. XXXXX a přestože mu bylo zřejmé, že vozidlo Kia Sportage pochází z trestné činnosti, s pomocí při převozu vozidla souhlasil, i s tím, že poté, kdy kolem 14:45 hodin z Bystřice pod Hostýnem vyjeli a odcizené vozidlo původně řídil T.S., v obci Želatovice, na okrese Přerov si přesedli, T.S. dále řídil jeho vozidlo a on, jedoucí za ním, řídil vozidlo odcizené, ve kterém se nacházela peněženka s osobními doklady na jméno T.K. s finanční hotovostí 7.000,- Kč a 300,- EUR, platební kartou č. XXXXX společnosti Raiffeisen Bank na jméno T.K., platební kartou č. XXXXX společnosti MOL pro platbu pohonných hmot majitele společnosti XXXXX, dále mobilní telefon výrobní značky HUWEI majitele D.K., T.S. přitom z vozidla během převozu odcizil finanční hotovost ve výši 5.500,- Kč a 300,- EUR, když byl V.P. kolem 15.40 hodin, na ulici Bělotínská, v Hranicích na Moravě, okres Přerov na základě průběžných zpráv, předávaných T.K. policii o pohybu odcizeného vozidla pomocí GPS systému, zabudovaného v odcizeném vozidle zastaven, kontrolován a zajištěn hlídkou městské

policie, T.S. s vozidlem VW Polo místem projel bez zastavení, přitom T.S. odcizil T.K. z vozidla finanční hotovost ve výši 7.000 Kč a 300 EUR, M.D. způsobil odcizením klíče od vstupní branky škodu ve výši 470,- Kč, a T.S. s V.P. odcizili ke škodě společnosti XXXXX vozidlo Kia Sportage, RZ XXXXX, v hodnotě nejméně 390.000,- Kč, obžalovaný T.S. se přitom uvedeného jednání dopustil, přestože rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně č.j. 34T 68/2010-1261, ze dne 12.9.2011, který nabyl právní moci dne 14.10.2011, byl odsouzen mimo jiné pro trestný čin krádeže podle § 247 odstavec 1 písmeno b, e), odstavec 3 písmeno b) zákona číslo 140/1961 Sb. k souhrnnému, nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 76 měsíců, z jehož výkonu byl dne 4.2.2014 podmíněčně propuštěn a obžalovaný T.S. řídil vozidla Kia Sportage, r.z. XXXXX a VW Polo, r.z. XXXXX přestože si byl vědom, že rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně č.j. 34T 68/2010-1261, ze dne 12.9.2011, který nabyl právní moci dne 14.10.2011, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 36 měsíců a trestním příkazem Okresního soudu ve Vsetíně č.j. 3T 155/2015-49, ze dne 15.10.2015, který nabyl právní moci dne 17.11.2015, mu byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.

Za tyto přečiny byl obžalovanému podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 3 (tři) let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl obžalovanému uložen podle §73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 (čtyři) let a podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu LENOVO A6000, IMEI:XXXXX, zajištěného v odcizeném vozidle, t.č. uloženého na policii OOK Kroměříž.

Takto vyhlášený rozsudek napadl v zákonné lhůtě odvoláním obžalovaný, jež zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. V odvolání namítá, že soud I. stupně rozhodl o jeho vině, přestože ani jeden z důkazů nesvědčil proto, že by se vůbec zdržoval dne 31.1. 2016 na ulici XXXXX, dokonce v domě č.p. XXXXX. Při respektování zásad uvedených v § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu je nemožné dospět k závěru o vině pouze na základě výpovědi spoluobžalovaného P. učiněné navíc v přípravném řízení, neboť u hlavního líčení se k trestné činnosti obžalovaného nevyjádřil vůbec. K hlavnímu líčení dne 31.8.2016 se spoluobžalovaný P. nedostavil, když se údajně opařil. Obžalovaný má pochybnosti o dobrovolnosti tvrzení spoluobžalovaného P. o jeho ovlivňování, na základě kterého byl obžalovaný vzat do vazby. Tím, že soud uvěřil bezvýhradně 17x trestanému spoluobžalovanému P. a nikoliv bezúhonným svědkům, došlo k porušení zásad trestního řízení. Rozhodnutí o trestu spoluobžalovaného je natolik nestandardní a mírné, že se nabízí motiv jednání spoluobžalovaného P. v neprospěch obžalovaného. Rozsudek podle obžalovaného vykazuje vady a je nepřezkoumatelný. U veřejného zasedání setrval na svém odvolání, navrhl doplnit dokazování výsledkem svědkyně D., matky svědka M.Š., k níž měl svědek dne 31.1.2016 utéct a svěřit se jí, co provedl. Dále navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Státní zástupce se vyjádřil k odvolání obžalovaného tak, že jej považuje za nedůvodné, neboť soud I. stupně si opatřil pro své rozhodnutí veškeré důkazy, zdůvodnil, proč další návrhy na dokazování zamítl, důkazy náležitě vyhodnotil a své závěry zdůvodnil. Uložený trest nelze

považovat za nepřiměřený vzhledem k osobě obžalovaného a jeho recidivě. Navrhl odvolání obžalovaného zamítnout.

Odvolací soud tedy ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal výrok o vině obžalovaného, o trestu i o náhradě škody, jakož i průběh řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

Odvolací soud může ve vztahu k rozhodnutí o vině konstatovat, že soud I. stupně v dosavadním průběhu řízení respektoval všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, především pak ta, jejichž účelem je zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a zabezpečit řádné objasnění věci. Soud I. stupně také provedl ve věci dokazování v rozsahu dle ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Pokud se jedná o postup soudu I. stupně upravený ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy o hodnocení provedených důkazů, které je stěžejním momentem v rámci rozhodování o vině, nalézací soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, jak dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil zažalovaného jednání. Soud I. stupně se ani v nejmenším neodchýlil od požadavků vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu a jeho rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu a tudíž mu nelze vytýkat nějakou svévoli. V žádném případě nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Skutkové závěry, jež učinil soud I. stupně, mají pevné zakotvení v provedených důkazech. Každý důkaz soud I. stupně náležitě zdůvodnil, uvedl, proč nevěří obžalovanému a svědkům vypovídajícím v jeho prospěch a proč uvěřil spoluobžalovanému P. Je pravdou, že v daném případě je obžalovaný usvědčován především výpovědí spoluobžalovaného V.P., která však není důkazem jediným a je v souladu s výpisy telekomunikačního provozu obžalovaných, odpovídá údajům zjištěným z GPS instalovaném v odcizeném vozidle i s údaji z kamerového záznamu o pohybu odcizeného vozidla v Hranicích. Spoluobžalovaný V.P. vypovídal k věci v přípravném řízení, ale i u hlavního líčení. Není pravdou, že by se spoluobžalovaný u hlavního líčení nevyjádřil k trestné činnosti obžalovaného a že by byl údajně opáren, když se nedostavil k hlavnímu líčení nařízeném na den 31.8.2016. Soud I. stupně si důvod neúčasti u hlavního líčení ověřil u ošetřujícího lékaře spoluobžalovaného P.. Spoluobžalovaný P. v průběhu celého trestního řízení popisoval skutek podrobně a shodně. Naopak byly to výpovědi obžalovaného a svědka M.Š., který se doznává ke spáchání zažalovaného jednání, jež vykazovaly rozpory a to nejen mezi sebou, ale obžalovaný, který vypovídal u hlavního líčení hned dvakrát, vypovídal rozporuplně v rámci svých výpovědí. Soud I. stupně poukázal na konkrétní odlišnosti v jejich výpovědích. Odvolací soud nad rámec toho, co uvedl soud I. stupně dodává, že obžalovaný např. u hlavního líčení dne 5.10. 2016 uvedl, že se potkal se Š. ve 12 hodin ve Valašském Meziříčí na nádraží, u hlavního líčení dne 18.10.2016 uvedl, že to bylo v Bystřici pod Hostýnem. Podle výpisu telekomunikačního provozu obžalovaného se nacházel kolem 13 hodiny ve Valašském Meziříčí a v čase 13.45 hodin si pořídil ve vlaku fotku svého prstu. Pokud obžalovaný a svědek Š. hovořili o stěhování kamarádky, tak svědek Š. uvedl, že jich bylo asi 5, přitom svědkyně V., která podle odvolacího soudu rovněž nevypovídala pravdivě, uvedla, že byli 3, že v neděli obžalovaný přijel určitě dopoledne, což je v rozporu s tím, co uvedl sám obžalovaný a co vyplývá z údajů telekomunikačního provozu obžalovaného. Svědek Š. dále například tvrdí, že se pomlátil s obžalovaným, ale až chytli spoluobžalovaného P. a mohlo to být kolem „jedné“, což je nesmysl, neboť spoluobžalovaný P. byl zadržen až kolem 15.40 hodin. Za situace, kdy věrohodnost spoluobžalovaného V.P. není žádným způsobem oslabena a výpověď

obžalovaného vykazuje rozpory s ostatními důkazy, je logické, že soud I. stupně uvěřil spoluobžalovanému P.. Obžalovaný v odvolacím řízení uplatňoval v podstatě stejnou obhajobu jako před soudem I. stupně, kdy se snaží zejména znevěrohodnit usvědčující výpověď spoluobžalovaného P. a přesvědčit soud, že skutek spáchal svědek Š., který se ke spáchání doznává. V průběhu řízení však bylo zjištěno, že obžalovaný se dokonce snažil ovlivňovat i spoluobžalovaného P., aby vypovídal v jeho prospěch, načež byl z tohoto důvodu i vzat do vazby. Soud I. stupně se vypořádal se všemi námitkami a návrhy na doplnění dokazování a odvolací soud na ně zcela odkazuje. Pokud obžalovaný v rámci odvolacího řízení navrhl doplnit dokazování výsledkem matky svědka Š., kterému ani soud I. stupně ani soud odvolací nevěří a která navíc by měla dosvědčit, co říkal tento nevěrohodný svědek, aniž by sama vnímala svými smysly cokoliv ze spáchání trestné činnosti, hodnotí odvolací soud takové doplnění dokazování jako nadbytečné a zcela účelové. Již provedeným dokazováním bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaný se dopustil zažalovaného jednání.

Učiněná skutková zjištění soudem I. stupně jsou v plném souladu s obsahem provedených důkazů a nejsou s nimi v logickém rozporu. Za dané situace je pak nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu se zásadami elementární logiky, pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Hodnocení provedených důkazů je totiž výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně, který zde však zjevně nenastal. Odvolací soud se ztotožňuje i s právní kvalifikací jednání obžalovaného, jak ji užil a zdůvodnil soud I. stupně. Obžalovaný T.S. se zmocnil cizího vozidla a způsobil tak škodu ve výši 390.000 Kč, tedy větší škodu, a takto jednal, přestože si byl vědom toho, že byl dne 4.2.2014 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen mimo jiné i pro trestný čin krádeže, tedy byl v posledních třech letech za takový čin potrestán.

Tímto jednáním spáchal přečin krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný S. předmětného dne vnikl bez vědomí a souhlasu majitelky domu do rodinného domu na adrese XXXXX, kdy odemkl branku za pomoci klíče zasunutého do zámku z vnitřní strany branky, čímž překonal překážku, jejímž účelem bylo zabránění vniknutí do domu. Tímto spáchal přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný S. řídil dne 31.1.2016 dvě motorová vozidla, přestože si byl vědom toho, že mu byl rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně č.j. 34T 68/2010-1261, ze dne 12.9.2011, který nabyl právní moci dne 14.10.2011, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 36 měsíců, a trestním příkazem Okresního soudu ve Vsetíně č.j. 3T 155/2015-49, ze dne 15.10.2015, který nabyl právní moci dne 17.11.2015, byl uložen obžalovanému T.S. trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let. Tím spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání se podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

Ohledně druhu a výměry uloženého trestu je možno konstatovat, že ve vztahu k řešení této problematiky si soud I. stupně opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, tedy z hlediska ochrany společnosti před pachateli trestných činů, z hlediska možnosti nápravy pachatele, jeho poměrů a společenské škodlivosti jeho jednání a dalších kritérií zde uvedených.

Odvolací soud uložený trest zkoumá ve smyslu § 258 odst. 1 trestního řádu z pohledu toho, zda se jedná o trest přiměřený či nikoliv. Obžalovanému byl ukládán trest podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku, kdy byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 1 až 5 let. Z obsahu Rejstříku trestů, který si odvolací soud aktuálně opatřil a jež neobsahuje změny oproti stavu, kdy rozhodoval soud I. stupně, je zřejmé, že obžalovaný má sklony k páčání majetkové trestné činnosti a předchozí uložené tresty nevedly k nápravě. Není od věci zdůraznit, že z připojených spisů obžalovaného je možné zjistit i stejný modus operandi – vnikání do domů a odcizování věcí, mimo jiné i klíčů od auta. V Rejstříku trestů má obžalovaný celkem 13 záznamů. Projednávaného skutku se obžalovaný dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění. Pokud tedy za této situace rozhodl soud I. stupně o uložení trestu odnětí svobody nepodmíněného, nelze tomuto ničeho vytknout a úvahy o jiném trestu nejsou na místě. Soud I. stupně a stejně tak odvolací soud neshledal u obžalovaného žádnou polehčující okolnost. Správně byl ukládán trest úhrnný, neboť obžalovaný spáchal celkem tři trestné činy. Trest odnětí svobody ve výměře tří let, tedy v polovině zákonné sazby, není vzhledem k osobě obžalovaného a jeho trestní minulosti, trestem nepřiměřeně přísným. Správné je i zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou, neboť je odsuzován za úmyslné trestné činy a byl již ve výkonu trestu. Jelikož obžalovaný užil ke spáchání přečinů mobilního telefonu, prostřednictvím kterého komunikoval se spoluobžalovaným Popelkou, má své opodstatnění i trest propadnutí věci, a to předmětného mobilu označeného ve výroku o tomto trestu. Rovněž bylo na místě uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, neboť projednávaná trestná činnost souvisí s řízením motorových vozidel, které bylo obžalovanému již dříve zakázáno, a přesto tento zákaz porušil. Doba čtyř let, tedy ani ne polovina zákonné délky, není rozhodně dobou nepřiměřeně přísnou.

Odvolací soud tedy shrnuje, že odvolání obžalovaného shledal v celém rozsahu nedůvodným, a proto je jako takové dle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 28. března 2017

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Renáta Koutná